

Meggy & Rico 2

Het memorie-mysterie

Colofon

ISBN: 978 94 6365 132 5

1e druk 2019

© 2019 Margriet van Beek en Henric van Esse

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058 - 289 48 57

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the authors and the publisher.

Meggy & Rico 2

Het memorie-mysterie

Margriet van Beek *en* Henric van Esse

Hoofdstuk 1

‘Wie een föhn gekocht heeft van het merk Feelfree, kan hem beter terugbrengen naar de winkel. De fabrikant maakte vanmorgen bekend dat hij drie meldingen heeft gehad van föhns die in brand zijn gevlogen. Gelukkig zijn er geen persoonlijke ongelukken gebeurd. Klanten die de föhn terugbrengen, krijgen het aankoopbedrag retour.’

Meggy had zitten nadenken waarover haar column zou kunnen gaan. Pats, door dit bericht op de radio kwam de gedachteassociatie, je vrij voelen en vliegen. Dit was het onderwerp voor haar column. Ze ging er eens goed voor zitten en binnen een half uur had ze een prachtige column geschreven over parasailing en je zo vrij voelen als een vogel.

‘De speedboot maakte vaart en voordat ik mij kon bedenken, ging ik de lucht in. Op vijftig meter hoogte bleef ik hangen. Ik voelde een trilling van angst door mij heen gaan die ik niet kon bedwingen. Even overwoog ik mijn ogen dicht te doen. Maar ik deed het niet. Ik wilde wat zien, ik wilde zweven, ik wilde vrij zijn als een vogel. Ik keek om mij heen en was verrukt van het uitzicht. Ik voelde mij vrij van enige vorm van ballast. Ik was licht als lucht, ik zweefde, het was verrukkelijk.’

Ze keek het nog even na op spelfouten en mailde het daarna door aan haar hoofdredacteur Harm de Wit. Meggy was journaliste bij HVPress en schreef columns voor dag- en weekbladen en achtergrondartikelen voor het maandblad Willenweten. Nu moest ze nadenken over het achtergrondartikel. Ze had hier nog ruim de tijd voor want meestal liep ze twee maanden voor met schrijven. Dat gaf haar ruimte om voldoende onderzoek te doen om haar artikel te onderbouwen. Even moest ze denken aan haar vriend Rico Monday. Ze hadden dagelijks WhatsApp-contact maar za-

gen elkaar niet zo vaak. Rico was zelfstandig ondernemer en handelde in verschillende goederen en diensten. Daardoor was hij vaak druk bezig en veel onderweg. Ze zou hem graag weer eens willen zien. Ze schudde even haar hoofd om de gedachten aan Rico uit te bannen, ze moest altijd glimlachen als ze aan hem dacht. Ze boog zich weer over de kranten om opnieuw inspiratie te zoeken voor haar achtergrondartikel. Ze las iets over zelfverrijking door de rechterhand van de premier. Dat was wel iets interessants om zich in vast te bijten. Ze zou misschien op tenen trappen als ze feiten boven water haalde met dit onderzoek maar er zouden zeker geen gewapende moordenaars achter haar aan zitten als ze hierover schreef, dacht ze.

Het krantenartikel luidde:

AMSTERDAM - NND-partijvoorzitter Wouter Op 't Zand zou met een dubieuze overnameconstructie in 2012 voor een schijntje multimiljonair zijn geworden. Dat schrijft Search Money pit op basis van eigen onderzoek. De rechterhand van de premier kocht uitvaartorganisatie De Coöperatieve, een succesvol miljoenenbedrijf, voor een bedrag dat ver onder de marktwaarde lag. De aandelen nam hij over van een vereniging waarvan hij zelf beleidsadviseur is. Deskundigen beschrijven de transactie als 'inhalig,' 'een treffend voorbeeld van de graaicultuur' en 'een ogenschijnlijke viertrapsraket van zelfverrijking'.

Ze zou onderzoek doen naar de man, het bedrijf dat hij had overgenomen en de politieke partij. Ze wist niet zo heel veel van politiek en dat was een reden te meer om er in te duiken, dan kon zij er ook nog wat van leren. Ze begon met wat dingen op te zoeken op internet. Over de man zelf was op Wikipedia zijn hele doopceel te vinden, daar was niets geheimzinnigs aan. Ze klikte op 'www.decooperatieve.com' en las dat het een groot en internationaal bedrijf was met wel meer dan achthonderd werk-

nemers. Zo, dacht ze bij zichzelf, dat er met de dood zoveel geld te verdienen is, dat komt zeker door de vergrijzing. Het gezegde ‘de een zijn dood is de ander zijn brood’ is hier wel heel letterlijk van toepassing.

Hoe kon ze het onderzoek het beste aanpakken? In het krantenartikel stond de bron vermeld, Search Money pit, maar niet de naam van de journalist. Wel stond er de naam van de fotograaf maar daar zou ze niet veel verder mee komen. Haar bron zou natuurlijk de man zelf moeten zijn. Ze zou gewoon de stoute schoenen aantrekken en Wouter Op ‘t Zand om een interview vragen over de overname van het bedrijf. Nee, zo kon ze het niet doen, dat was naïef gedacht. Hij zou een interview weigeren. Hij zat natuurlijk niet te wachten op negatieve publiciteit. Ze zou hem als voorzitter van de Nieuwe Nederlandse Democraten in de schijnwerpers zetten, hem uit de schaduw van de premier halen. Dat was een veel betere manier om een afspraak te krijgen. Als ze niet zelf tot hem kon doordringen, dan kon ze nog altijd via de persvoorlichter proberen een afspraak te maken. Als ze eenmaal binnen was, kon ze haar vragen gaan richten op het bedrijf en de overname, ze kon er dan een gecombineerd artikel over schrijven. Ze toetste het nummer van het algemeen secretariaat van de NND in Den Haag in.

‘Goedemiddag, secretariaat NND, met Els de Graaf spreekt u. Wat kan ik voor u doen?’

‘Goedemiddag, ik ben Meggy Brook, journaliste van HVPress. Kunt u mij doorverbinden met de partijvoorzitter?’

‘Wat denkt u wel?’ zei Els de Graaf verontwaardigd. ‘Ik kan niet zomaar iedereen doorverbinden met de partijvoorzitter. Als ik iedere journalist die belde ging doorverbinden, dan had de arme partijvoorzitter geen tijd meer om voor te zitten. Hij heeft wel wat beters te doen dan zijn tijd te besteden aan opdringerige journalisten. Nee, mevrouw daar ga ik niet aan meewerken.’

‘Wilt u mij dan doorverbinden met de persvoorlichter?’ vroeg Meggy.

‘Ook daar ga ik niet aan meewerken,’ zei de vrouw nukkig. ‘U kunt digitaal een afspraak maken via onze website. De persvoorlichter heeft het veel te druk om telefoontjes aan te nemen.’

‘Maar de persvoorlichter is er toch om de pers te woord te staan,’ probeerde Meggy nog een keer. Ze zag de bui al hangen. Hier zou ze niet doorheen komen.

‘Mevrouw, ik ga u niet doorverbinden. Maakt u een afspraak via de website.’

‘Dank u voor uw niet al te bereidwillige medewerking,’ zei Meggy geërgerd en ze verbrak de verbinding.

Ze ging eerst maar even een kop thee pakken en dan haar strategie opnieuw overwegen. Dom van haar om aan de eerste de beste die ze aan de telefoon kreeg haar verzoek te doen. Ze had zich niet moeten laten afpoeieren, ze had moeten aandringen om de persvoorlichter te spreken te krijgen. Ze hoefde niet met de voorzitter rechtstreeks een afspraak te maken. Ze zou nog een keer bellen en hopen dat de persoon die opnam haar stem niet zou herkennen of dat ze een andere medewerker aan de telefoon kreeg. Ze zou vragen naar de secretaresse van de voorzitter en daar haar verzoek om een interview doen.

‘Goedemiddag, met Meggy Brook, kunt u mij doorverbinden met de secretaresse van de partijvoorzitter?’

‘Ik verbind u door,’ klonk het tot haar verbazing aan de andere kant van de telefoon.

‘Met Wilma de Vries, u hebt naar mij gevraagd. Wat kan ik voor u doen?’

‘Ik wil graag een interview doen met mijnheer Op ’t Zand in zijn functie als partijvoorzitter van de NND. Ik wil hem graag voor het voetlicht halen in een achtergrondartikel voor het maandblad Willenweten van HVPress,’ zei Meggy.

‘Ik bel u zo meteen terug,’ zei de secretaresse.

Meggy verbrak de verbinding met opnieuw het gevoel dat ze was afgepoeierd. Ze was opgestaan om nog een kop thee te pakken toen haar telefoon ging. Vlug ging ze weer zitten en drukte

op de ontvangstvoets. Het was de secretaresse van de partijvoorzitter.

‘U hebt geluk, mevrouw Brook. De agenda van de partijvoorzitter zit voor de komende drie maanden helemaal vol, maar een afspraak is zojuist geannuleerd. Als u morgen om drie uur op het hoofdkwartier van de partij kunt zijn, plan ik u voor de afspraak in.’

‘Ja, zeker, dat kan ik. Heel erg bedankt voor het snelle terugbellen en de afspraak.’

Inwendig juichte Meggy. Deel één van haar plan was gelukt. Ze had een afspraak. Nu de vragen voorbereiden.

Meggy was een uurtje bezig om verstandige vragen te bedenken waarop de voorzitter vermoedelijk wel een antwoord zou geven. Eerst zou ze beginnen met wat persoonlijke dingen. Niet zozeer dat ze dat wilde weten maar meer om hem aan het praten te krijgen. Ze zou ook vragen naar zijn activiteiten om de partij toekomstbestendig te maken. Daarna zou ze vragen hoe het voelde voor hem om in de schaduw van de premier te staan. Wat hij dan ook zou antwoorden, ze kon dan doorvragen over hoe het voelde dat hij, los van de partij, opeens in het middelpunt van de belangstelling stond. Heel veel vragen kon ze niet voorbereiden want vervolgvragen waren afhankelijk van de antwoorden die de voorzitter zou geven.

Ze was nu klaar met de vragen en vond dat ze al lang genoeg op kantoor had gezeten. Ze had zin in een wandeling om even frisse lucht op te snuiven en haar benen te strekken.

Terwijl ze een rondje door het park met de loslopende Schotse Hooglanders liep, bedacht ze dat als ze morgen toch naar Den Haag ging, ze net zo goed dezelfde dag een bezoek aan de Tweede Kamer kon brengen. Het was lang geleden dat ze op het Haagse Binnenhof was geweest en nu ze zich met politiek ging bemoeien, moest ze toch ook weten, zien en horen hoe de wetten tot stand komen. Ze keek eens op haar telefoon hoe laat het was.

Meggy droeg nooit een horloge omdat zoals ze zelf zei, horloges aan haar pols altijd een andere tijd aangaven dan de echte tijd. De werkelijkheid was dat het Meggy irriteerde als ze iets aan of om haar armen droeg. De telefoon gaf aan dat haar trouwe hulp Lara nog wel even bezig was met schoonmaken in haar huis. Meggy wilde dan liever niet thuis zijn omdat Lara tijdens het werk zo afgrijselijk hard en vals zong.

Ze besloot naar kantoor terug te gaan en daar te kijken op de site van de Tweede Kamer wat voor debat er morgen zou zijn en wat de afstand was tussen het hoofdkwartier van de NND en de Tweede Kamer. De afstand tussen NND en Tweede Kamer was gemakkelijk aan te lopen, zag ze op Google Earth. En ze had geluk want morgen was er een debat over vliegtuigen. Rico had haar er een tijdje geleden op gewezen dat er iets niet in de haak zou kunnen zijn met de aanbesteding van het regeeringsvliegtuig maar ze had nog geen tijd gehad om zich er in te verdiepen.

Toevallig had er gisteren in de krant gestaan dat er een hoop ophef was over de aankoop van een nieuw regeeringsvliegtuig omdat het te duur zou zijn. Misschien dat het een onderwerp voor een toekomstig achtergrondartikel zou kunnen zijn. Het debat begon om tien uur en duurde tot half één en het vragenuurtje begon na de lunchonderbreking om half twee. Dat laatste kwam mooi uit met de afspraak die ze om drie uur met de partijvoorzitter had.

Nu ze toch weer op kantoor was, ging ze gelijk maar even langs bij hoofdredacteur Harm om te vragen of hij haar column al had gelezen.

‘Ja, Meggy, ik heb je column gelezen en goedgekeurd voor plaatsing. Het is een leuk stukje geworden. Je zou bijna zin krijgen om ook aan een parachute te gaan hangen,’ zei hij terwijl hij met zijn hoofd schudde en zichtbaar griezeld bij de gedachte.

‘Morgen ga ik een dagje naar Den Haag om een vergadering van de Tweede Kamer bij te wonen.’

Ze vertelde hem niet dat ze de partijvoorzitter ging interviewen

want ze had nooit eerder de politieke items gedaan en was bang dat hij haar zou uitlachen.

‘Ga je lid worden van een politieke partij?’ vroeg hij lachend. ‘Meggy for president?’

‘Als journalist moet je toch overal je neus in kunnen steken,’ zei Meggy. ‘Politiek is nooit mijn favoriet geweest maar misschien dat ik na morgen wel eens de ambitie krijg om politiek verslaggever te worden.’

Ze moest er zelf om grinniken. Ze geloofde niet dat ze dat ooit zou worden. Ze wilde van avontuurlijkere dingen verslag doen en niet van saaie politieke dingen.

Bij thuiskomst zette Meggy haar rugzakje onder de kapstok waar het dan vast klaarstond voor de volgende dag. Ze zou in de ochtend een paar boterhammen smeren om mee te nemen, dat en een flesje water, meer had ze niet nodig voor een dagje Den Haag. Uiteraard zaten er altijd een blocnote en een pen in haar rugzak voor het geval de geïnterviewde niet toestond dat ze met haar telefoon geluidsopnames maakte. Haar portemonnee en OV-kaart liet ze altijd in haar broekzak zitten, uit voorzorg. Al eerder waren twee keer rugzakjes van haar gestolen en het was heel vervelend als je daardoor zonder geld kwam te zitten. Na het eten besloot ze Rico te appen om hem te vertellen wat ze ging doen, misschien had hij nog een advies voor haar over het interview. Rico was meer met politiek bezig dan dat zij dat was. Ze aptte dat ze een interview ging doen met de partijvoorzitter en of hij nog tips voor haar had. Ze zag dat hij het bericht had ontvangen maar er kwam geen reactie van hem. Waarschijnlijk was hij nog aan het werk. Als hij tijd had, zou hij wel reageren. Laat in de avond aptte Rico terug met één woord: ‘success!’.

*

Rico Monday had het druk met zijn werk als makelaar in verschillende zaken. Hij had een grote klant binnengehaald en hoopte

hiermee voor een paar maanden inkomen te kunnen verdienen. Hij hoefde niet rijk te worden, als er maar genoeg geld binnenkwam om van te leven, dan vond hij het best. Genieten van het leven, je geluk pakken en je geen zorgen maken om dingen die je toch niet kunt veranderen. Dat was zijn levensstijl. Hoewel hij het momenteel druk had met zijn werk, nam hij wel de tijd om het dagelijkse nieuws te volgen. Hij had een brede interesse in alles wat er in de wereld gebeurde en als iets zijn aandacht trok, bleef hij het volgen tot zijn nieuwsgierigheid was bevredigd. Al direct na terugkomst van het avontuur dat hij samen met Meggy in Frankrijk had beleefd, had hij gelezen over de aanbesteding van het regeringsvliegtuig waarmee naar zijn gevoel door de regering niet zorgvuldig was omgegaan. Hij had Meggy erop geattendeerd, zij was journaliste, en hij had verwacht dat ze er gelijk in zou duiken. Dat had ze niet gedaan want ze was met andere dingen druk bezig en had er geen tijd voor, had ze hem geappt. Hij had nu geen tijd om haar te helpen of tips te geven. Ze was heel goed in staat om het alleen te doen. Alleen ging het debat over de aankoop van gevechtsvliegtuigen had hij gelezen op de site van de Tweede Kamer en niet over het regeringsvliegtuig. Maar daar zou ze vanzelf wel achterkomen, daar had ze hem niet voor nodig.

*

De ingang naar de Tweede Kamer was niet op het Binnenhof zoals Meggy had gedacht maar aan de zijkant, op de Lange Poten. Het was druk voor het gebouw en het duurde even voordat ze werd binnengelaten. Ze moest haar jas en schoenen uitdoen en op de lopende band leggen samen met haar rugzakje. Zelf moest ze door een detectiepoort lopen, terwijl ze werd omringd door beveiligers. Hier werd nog strenger gecontroleerd dan op een vliegveld. Overal hingen borden met aanwijzingen en veiligheidsvoorschriften. Het was verboden te fotograferen, het was

verboden om op de tribune te eten of te drinken, ze mocht niet reageren op wat er beneden in de vergaderruimte werd gezegd, telefoons moesten op stil worden gezet. En zo waren er nog veel meer voorschriften. Ze deed haar jas in een locker maar hield haar rugzakje bij zich. Met de immens lange roltrap maakte ze een tocht van vijfenveertig seconden van de begane grond naar de verdieping waar de toegang tot de publiektribune was. Ondanks de drukte kon Meggy toch een mooi plekje vooraan op het balkon vinden, op een van de plaatsen die gereserveerd waren voor de pers. Ze kwam hier weliswaar niet als politiek verslaggever maar ze was tenslotte wel journaliste en had daardoor recht op een plek op de voorste rij, vond zij zelf.

Achter haar stroomde de tribune vol en toen de parlementariërs de zaal binnendruppelden, waren alle plaatsen achter haar bezet door belangstellende toeschouwers. Ze keek achterom, en geloofde haar ogen niet, er was een groep Japanners op de achterste rij gaan zitten. Wat kwamen die nu hier doen? Ze konden de taal niet verstaan en begrepen waarschijnlijk helemaal niet wat ze hier kwamen doen. Zeker een goedkoop excursie-uitstapje van een of ander reisbureau dat zijn zakken wilde vullen met argeloze toeristen voor de gek te houden, dacht ze. Eigenlijk moest ze er wel om lachen. Misschien dachten de Japanners dat ze naar een theatervoorstelling gingen kijken en deze vergadering was mogelijk ook te vergelijken met een theatervoorstelling. Het debat dat beneden haar losbarstte, ging over komma's en punten bij de aanschaf van vliegtuigen. Het was wel komisch om te horen hoe de Kamerleden elkaar met kwinkslagen om de oren sloegen. Het kostte haar in het begin moeite om de essentie van het verhaal te begrijpen omdat er over details werd gesproken en niet over het geheel.

Ze begreep uiteindelijk dat er opdrachten waren verstrekt aan een Nederlands bedrijf om een onderdeel voor een vliegtuig te maken maar dat de aanbesteding anders had moeten dan dat het was gegaan. Dat is wat zij er uit kon opmaken, ze zou zich

er meer in moeten verdiepen om goed te kunnen begrijpen wat hier werd gezegd en wat de voors en tegens precies inhielden. Ze hoorde verder dat er later in het vragenuurtje ook iets zou worden gezegd over de aanbesteding van het regeringsvliegtuig. Ze had ondertussen begrepen dat het om twee verschillende zaken ging die waarschijnlijk toch hun raakvlakken hadden. Politiek was maar een verwarrend gedoe, dacht ze, het leek wel of dat door de regeerders expres werd gedaan om de toeschouwer zand in de ogen te strooien. De parlementariërs moesten wel heel goed hun best doen om te zorgen dat alles zorgvuldig verliep en dat de belastingbetaler niet te veel moest betalen door vriendjespolitiek of andere ingewikkelde zaken, maar daarvoor zaten deze mensen in de Tweede Kamer. Ze keek even achterom naar de Japanners die er helemaal niets van zouden snappen maar ze waren verdwenen. De hele achterste rij was leeg. Niet alleen de achterste rij maar meer rijen waren leeg. Blijkbaar was het onderwerp niet interessant genoeg voor het publiek om te blijven luisteren.

Meggy bleef zitten tot het debat werd afgebroken voor de lunch. Ze stond op om de tribune te verlaten toen ze achter zich haar naam hoorde roepen. Ze draaide zich om en werd onmiddellijk verblind door het flitslicht van een camera. Tegelijkertijd botste iemand achter haar tegen haar op en voelde ze aan haar rugzak trekken. Een beveiligiger kwam direct op de fotomaker afgestevend en pakte hem bij zijn arm. Verblind als ze was door het felle licht van de camera kon Meggy niet zien wie de foto had gemaakt. Ze liep achter de bewaker en de fotomaker aan maar werd tegengehouden door een in het gangpad liggende wandelstok waarover ze struikelde. Voordat ze weer op haar benen stond, waren de beveiligiger en zijn arrestant verdwenen. Meggy haalde haar schouders op. De fotomaker zou wel niets met haar te maken hebben. Ze wist niet eens of zij op de foto stond en waarschijnlijk had ze zich verbeeld dat hij haar naam had geroepen, het had net zo goed iets anders kunnen zijn. Misschien was het de bedoeling geweest om de vertrekkende Kamerleden in de

zaal onder hen te fotograferen. Ze ging een plekje ergens buiten in de zon opzoeken om haar boterhammen op te eten. Daarna zou ze teruggaan naar de zaal om het vragenuurtje van de parlementariers met de bewindslieden aan te horen.

Ze haalde haar jas op en wilde bij de uitgang rechtsaf het Binnenhof oplopen. Er stonden echter dranghekken die de toegang versperden. Achter het hek stonden beveiligers die haar vertelden dat later in de middag het Binnenhof weer toegankelijk zou zijn voor publiek, de reden dat het afgesloten was wilden ze haar niet vertellen. Het maakte haar niet uit, na het interview met Wouter Op 't Zand kon ze altijd nog de regeringsgebouwen bezoeken. Ze maakte een wandeling over de Lange Poten en het Plein en liep richting het Mauritshuis. Daar stonden bij de versperde toegang tot het Binnenhof drommen mensen te kijken of er iets te zien was. Waarschijnlijk was er een belangrijk persoon op bezoek of werden er filmopnames gemaakt, wat altijd veel nieuwsgierigen trok. Ze hoorde zelfs mensen zeggen dat de koning op bezoek was in het torentje, wat haar nogal vreemd leek omdat de regering vakantie had. Ze liep door om voorbij het Mauritshuis linksaf te gaan en dan langs de Hofvijver te lopen. Ze had het gevoel dat er iemand achter haar aan liep. Om dat te controleren hield ze plotseling halt en draaide zich snel om. Niemand die tegen haar opbotste en niemand direct achter haar te zien. Ze moest het zich ingebeeld hebben, dacht ze, na een eerdere ontvoering was ze wat achterdochtig geworden uit angst dat dit opnieuw zou gebeuren. Ze realiseerde zich dat ze het van zich af moest zetten, ze was toch nooit bang uitgevallen geweest, dus ze moest zich ook niet laten misleiden door een waanidee van een achtervolger en een ontvoering. Dat was verleden tijd. Ze schudde haar hoofd om de gedachte uit te bannen en dacht aan Rico, aan hoe hij haar zou redden als ze in de problemen kwam. Ze moest glimlachen zoals altijd als ze aan hem dacht. Vrolijk liep ze verder naar de bankjes langs het wandelpad bij de vijver. De zon scheen op de bankjes en ze vond een mooi plekje om te zitten en haar boterhammen op te eten.

Ze wilde de boterhammen en het flesje water uit haar rugzakje halen toen ze onderin iets kleins en zwarts zag dat ze er zelf niet had ingestopt. Ze haalde het eruit en het bleek een zwartkleurige USB-stick te zijn. Ze keek er verbaasd naar, hoe kon die in haar rugzakje terecht zijn gekomen? Ze bekeek de stick van alle kanten, hij was van het merk Sandisk en in goudkleur stond er een letter F op geschreven. Verder kon ze niets bijzonders aan de stick ontdekken. Wanneer was die in haar rugzakje terechtgekomen? In gedachte ging ze na wat ze er vanmorgen in had gedaan, boterhammen en een flesje water en in geen geval een USB-stick. Ze had gecontroleerd of er een pen en een blocnote in zaten en had verder niets anders in het rugzakje gezien. Ze dacht opeens aan de fotograaf op de tribune van de Tweede Kamer. Hij blitste in haar ogen toen iemand tegen haar aanbotste en zij aan haar rugzakje voelde trekken. Zou die persoon de stick in haar rugzakje hebben gestopt? Dat was de enige mogelijkheid die ze kon bedenken.

Wie was die persoon? Ze wist niet eens of het een man of een vrouw was. Ze was zo gefocust geweest op de fotomaker en de bewaker die hem meenam dat ze helemaal niet had opgelet wie er tegen haar was aangeboden. Ze nam een hap van haar boterham toen haar telefoon overging. Ze slikte de hap snel door waardoor ze zich bijna verslikte. Het was een medewerkster van Wouter Op 't Zand.

‘Alle afspraken van mijnheer Op 't Zand worden geannuleerd omdat hij vandaag wel heel erg negatief in het nieuws is gekomen. U begrijpt dat hij nu geen interviews geeft,’ zei de vrouw.

Meggy protesteerde even want haar artikel zou juist bedoeld zijn om hem voor het voetlicht te halen als voorzitter van de NND. Dat het een smoes was om binnen te komen en hem over de vermeende zelfverrijking te ondervragen, wist de medewerkster niet.

‘U begrijpt toch wel dat het nu niet het moment is om hiermee de pers op te zoeken. Als de beschuldigingen zijn weerlegd

en alles om mijnheer Op 't Zand weer rustig is geworden, dan wordt er opnieuw een afspraak met u gemaakt. U krijgt uw interview, daar hoeft u niet bang voor te zijn, maar u moet even geduld hebben tot het goede tijdstip.'

Meggy zei dat ze het begreep en bedankte de vrouw. Ze keek op haar telefoon hoe laat het was. Als ze het vragenuurtje wilde bijwonen, moest ze nu terug naar de Tweede Kamer. Wilde ze terug naar de Tweede Kamer? Eigenlijk wilde ze kijken wat er op de USB-stick stond maar daarvoor had ze een computer of een laptop nodig en dan moest ze eerst naar huis. Ze besloot ondanks haar nieuwsgierigheid om toch naar de Tweede Kamer te gaan en het vragenuurtje bij te wonen.

Ze liep langs de hoofdingang van het Binnenhof, dat nog altijd werd versperd door dranghekken en waar ook nog altijd drommen mensen stonden, naar de ingang van de Kamer aan de Lange Poten. Het was nu nog veel drukker dan in de ochtend en mensen stonden in de rij om binnengelaten te worden. De aanbesteding van het regeringsvliegtuig en wat daarbij mogelijk was misgegaan, was duidelijk veel interessanter dan het debat van die ochtend. Meggy sloot achteraan in de rij en hoopte dat ze niet zou worden weggestuurd omdat er onvoldoende plaats was.

Opeens voelde ze hard trekken aan haar rugzakje dat ze in haar hand vasthield alsof het een handtas was. Gelukkig had ze het stevig vast maar dat was niet voldoende. Ze voelde een harde klap op haar arm en hand alsof er met een ijzeren staaf op werd geslagen en ze moest haar rugzakje wel loslaten. In een reflex begon ze heel hard te schreeuwen.

'Help, help ik word bestolen, mijn rugzak!'

De voor de deur staande beveiligers kwamen gelijk in actie. De rugzakdief liet het rugzakje vallen en ging er als een haas vandoor, achtervolgd door twee van de beveiligers. Omstanders pakten het rugzakje op en gaven het aan Meggy. Iedereen begon zich ermee te bemoeien totdat een van de achtergebleven beveiligers Meggy bij de arm pakte en haar mee naar binnen nam.

Nu hoefde ze even niet door de detectiepoort maar mocht mee naar de ruimte waar andere beveiligers koffie zaten te drinken. Ze stroopte de mouw van haar trui op. Over haar onderarm, pols en hand zag je een dikke blauwe streep opkomen, de klap was goed aangekomen en het deed behoorlijk pijn nu de eerste schrik van de beroving was verdwenen. Ze kreeg een stoel aangeboden en ze gaven haar een glas koel water.

‘Kunt u uw pols en vingers gebruiken?’ vroeg de beveiligger.

Meggy bewoog haar vingers en draaide haar pols. Het deed verschrikkelijk pijn maar zo te voelen had ze niets gebroken.

‘Het is alleen maar gekneusd, want ik kan alles bewegen hoewel het veel pijn doet.’

‘U kunt er beter even door een arts naar laten kijken, voor de zekerheid,’ adviseerde hij haar.

Meggy knikte dat ze dat zou doen maar wist dat ze dat toch niet ging doen. Het zou wel weer overgaan met of zonder dat een dokter ernaar had gekeken.

‘Kent of herkende u de man die uw rugzakje wilde stelen?’

‘Nee,’ zei Meggy, ‘ik wist niet eens dat het een man was. Toen hij wegrende, zag ik dat hij niet zo heel lang was en blond haar had. Hij had een zwarte jas en broek aan, zo leek het, maar verder heb ik niets gezien.’

De twee beveiligers die de achtervolging hadden ingezet, kwamen onverrichter zake terug.

‘We hebben hem niet te pakken kunnen krijgen. We hadden hem bijna maar hij stapte op het laatste moment in de tram. Het heeft geen zin om de tram ergens te laten stoppen want voordat we dat geregeld hebben, is de man allang ergens bij een halte uitgestapt,’ zei een van de achtervolgers berustend.

‘Laat me je hand nog eens zien,’ zei de man die zich eerder over Meggy had ontfermd. ‘Doe er zo snel mogelijk ijs op, dat houdt de zwelling tegen. En ik blijf erbij dat het het beste is om er een arts naar te laten kijken.’

‘Ja, bedankt voor het advies,’ zei Meggy. ‘Bedankt dat jullie me hebben geholpen en ook voor de gastvrijheid.’

Het was een goed advies van de man. Zodra ze thuis was, zou ze er ijs opdoen. Het had nu geen zin meer om hier te blijven. Het vragenuurtje zou bijna afgelopen zijn en ze wilde naar huis om in alle rust met Rico te appen en te vertellen wat er was gebeurd.

De tram naar het station stopte op de hoek van de straat. Het was druk bij de halte omdat meer tramlijnen hier stopten. Zij moest tramlijn 1 hebben en het duurde niet lang voordat hij arriveerde. Samen met een grote groep mensen stapte ze in. Gelukkig vond ze een zitplaats want met haar gekneusde hand zou het lastig zijn om zich in een rijdende tram staande te houden. Ze keek eens om zich heen en opeens waren er overal mannen in zwarte jassen met blond haar. Ze voelde zichzelf opeens paranoïde worden. Ging ze lijden aan achtervolgingswaan?, vroeg ze zich af. De rugzakdief was vast allang ergens anders tasjes aan het roven en zou nu een flink eind bij haar uit de buurt zijn. Hij had gedacht dat ze een makkelijke prooi was omdat ze het rugzakje in haar hand hield in plaats van dat het veilig en stevig op haar rug zat. Na korte tijd was ze bij het station en ging ze op zoek naar peron zes waar vandaan haar trein zou vertrekken. Weer kreeg ze het gevoel alsof iemand haar achtervolgde. Nu moet je ophouden, Meggy, sprak ze zichzelf toe, je bent jezelf gek aan het maken. Je wilt niet naar een dokter voor je blauwe hand maar je moet straks naar een dokter vanwege je waanbeelden. Ze schudde maar weer eens met haar hoofd om haar waanideeën kwijt te raken.

Thuisgekomen keek ze eerst in de vriezer of er nog een ijszak lag voor op haar gekneusde hand. Die was er niet maar er lag wel een zak doperwtjes extra fijn, van het huismerk van haar favoriete supermarkt. De zak erwtjes functioneerde net zo goed als een ijszak en ze zuchtte van verlichting toen haar hand erdoor gekoeld werd en de pijn een heel klein beetje wegtrok. Voordat

ze Rico ging appen, wilde ze eerst kijken wat er op de USB-stick stond. Misschien stonden de naam en het telefoonnummer van de eigenaar er wel op. Zelf zette zij altijd de eigenaarsgegevens op een memoriestick, zoals zij een USB stick noemde, als ze die uitleende of ergens mee naartoe moest nemen. Een misschien kleine kans, maar wel een kans, dat je de stick terugkreeg. Ze ging boven in haar kantoortje achter haar beeldscherm zitten en keek even over het scherm heen naar buiten. Aan de overkant van de straat stond een niet al te lange man met blond haar in een zwarte broek en jas. Nee, ze wist zeker dat ze zich niets inbeelde. De man was echt en het was de man die had geprobeerd haar rugzakje te stelen en die ze ook in de tram had gezien tussen al die andere mannen met zwarte jassen. Ze was achtervolgd en dat kon maar één reden hebben: de USB-stick. Ze stopte de stick in haar pc en er verscheen in beeld: 'Sandisk secure access'. Ze klikte erop en er werd om een wachtwoord gevraagd. Ze leunde achterover in haar stoel en keek verbaasd naar het beeldscherm. Een beveiligde stick, wat nu, wat zou het wachtwoord kunnen zijn? Op de stick stond een F, dat zou te weinig tekens zijn voor een wachtwoord maar toch tikte ze het in. Ze had niet anders verwacht, er kwam 'fout wachtwoord' in beeld. Ze probeerde een paar woorden met een F zoals 'fabriek,' 'filmster' en 'fantasie'. Geen van alle was de sleutel. Plots dacht ze aan het niet doorgegangene interview met Wouter Op 't Zand van die middag en ze tikte heel onlogisch 'frauderen' in. Haar teleurstelling was groot toen ook dat niet lukte. Ze gaf het op, deed de stick in haar broekzak en ging nu echt Rico appen. Ze keek nog eens naar buiten voordat ze haar telefoon pakte en zag dat de man aan de overkant verdwenen was. Wel stond er iets verder weg een voor haar onbekende Volvo in de straat. Er zaten twee mensen in maar zij kon niet zien wie het waren en of het mannen of vrouwen waren. Ze noteerde het kenteken van de auto zonder goed te weten waarom ze het deed.

Ze aptte Rico wat er was gebeurd, dat ze een versleutelde